

til den, at der først maa have en Mand, der kan lede Observatoriet og give det sin rette Betydning. Naar jeg nu gaaer over til det reent økonomiske Spørgsmaal, vil heller ikke jeg forbyde mig i Betragtninger over Universitetets Formue, som særlig ligeoverfor Statens o. s. f., thi det er aldrig værd at forsælde til disse almindelige Debatter, som ingenstunde føre videre, men man bør saavidt muligt holde sig paa Gebeter, hvori man, med forskjellig Anskuelse iøvrigt, kunde vente at blive enige. Saameget troer jeg imidlertid at burde fremhæve, at naar Universitetet i den lange Arrække fra 1842 og 43 har opsamlet Penge, netop fordi det i de her omhandlede Retninger sølte betydelige Savn, saa synes jeg dog ikke, at det vilde være ret passende fra Statens Side at gribe ind heri, medmindre der var ganske særdeles Omstændigheder, der kunde begrunde en saadan Fremfærd. Naar der f. Ex. var Fare for, at Universitetets øvrige Formaal skulde tilfidesættes, eller naar Staten selv befandt sig i en stor Trang, da kunde man bedre forstaae, om den vilde tillade sig en saadan Indgriben, som imidlertid vist Mange dog vilde finde betænkelig. Men derom er her slet ikke Tale; der er jo for Universitetets Vedkommende ikke Spørgsmaal om at røre ved de extraordinære Beholdninger eller de Fonds, der ere opsamlede, for at fyldestgjøre disse Formaal. Der er ikke Tale om Andet end simpelthen at benytte Aarets løbende Indtægter — thi de tør antages tilstrækkelige — til at opføre disse Bygninger, baade det kemiske Laboratorium og Bibliotheksbygningen. Hvori ligger da den Fare, der skulde afholde Rigsdagen fra at imødekomme den Trang, der nu i det mindste igjennem 14 Aar er bleven udtalt fra Universitetets Side, som Rigsdagen selv har beskæftiget sig med, og som Omstændighederne maaskee nu mere end nogenstunde opfordre til at komme imøde? Her er virkelig ingen Grund til, som den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (G. Winther) gjorde, at give Tilraab om, at man skulde vise en forstandig Deconomi ved ikke at gaae ind paa de Forslag, der kom fra Cultusministeren. Jeg haaber ogsaa, at mine Eftermænd skulle komme til

at dele noget af hans Brede, men det er dog noget Betydnerligt, at den netop er kommen til at gaae ud over Cultusministeren, da det er anerkjendt af Udvalget, at der er saa godt som ingen Overfridelser paa Cultusministerens Budget; det har tværtimod været Tilfældet, at det i begge de sidste Aar er blevet forringet, og det er kun blevet forhøjet paa Grund af den Bevilling til Almueskolevæsenet, som det ligefrem ved Lov er paalagt at sætte paa Cultusministerens Budget. Der kan altsaa kun være Tale om den Bevilling, der igaar blev vedtaget med Hensyn til et enkelt Foretagende, Andet kan det ikke være, som den ærede Rigsdagsmand kan have for Sie; men naar han har fundet det passende i den Anledning at tilraabe Forsamlingen, at den vel skulde vogte sig, fordi Folket stod udenfor og iagttog dens Skridt, og at det vilde tabe sin Tillid til den, naar den gik ind paa saadanne Forslag, saa siger jeg blot som Folkethingsmand, ikke som Minister, at jeg finder et saadant Tilraab i høieste Grad upassende, og at jeg i alt Fald finder, at det med Hensyn til en Bevilling, ved hvilken den enkelte Rigsdagsmand tilfældig er kommet i Minoritet, tager sig heelt komisk ud. Der er ikke ved saadanne Bevillinger nogen Anledning for Rigsdagen til at frygte, at der hos Folket skulde opstaae nogen som helst Tanke om, at den ikke med forstandig Deconomi varetager sin Gjerning; thi det kan ogsaa være forstandig Deconomi at give Penge ud, og at give dem ud i rette Tid; men ingen enkelt Rigsdagsmand er berettiget til her i Thinget at opkaste sig som Repræsentant for den forstandige Deconomi. Den forstandige Deconomi er den, som udøves af Thinget i dets Heelhed; det er idetmindste den eneste holdbare Bestemmelse for, hvad der her i Thinget kan betegnes med dette Udtryk.

G. Winther: Jeg forstaaer virkelig ikke, hvorledes den ærede Minister kan komme til at tillægge mig Brede imod ham; det har været mig høist uventet at høre Sligt, det forekommer mig betydningsfuldt, at det skal lægges en Rigsdagsmand til Last, at han ytrer sig imod de Forslag, som forekomme ham at være urigtige, og at man, fordi han maaskee gjør